

Zarzuty i główne argumenty

Główne zarzuty i argumenty są podobne do tych podniesionych w sprawie T-659/17 Vallina Fonseca/SRB.

Skarga wniesiona w dniu 9 października 2017 r. – Havenbedrijf Antwerpen i Maatschappij van de Brugse Zeehaven / Komisja

(Sprawa T-696/17)

(2017/C 412/53)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Havenbedrijf Antwerpen NV (Antwerpia, Belgia) i Maatschappij van de Brugse Zeehaven NV (Zeebrugge, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci P. Wytinck, W. Panis i I. Letten)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie za dopuszczalną skargi o stwierdzenie nieważności;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2017) 5174 wersja ostateczna z dnia 27 lipca 2017 r. w sprawie wprowadzonego przez Belgię systemu pomocy nr. SA.38393 (2016/C, ex 2015/E) – opodatkowanie portów w Belgii;
- tytułem żądania ewentualnego: przyznanie okresu przejściowego do momentu zakończenia przez Komisję analizy uregulowań podatkowych obowiązujących w stosunku do różnych portów UE, a w każdym razie na okres co najmniej pełnego roku;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 TFUE i art. 296 TFUE

- Komisja dopuszcza się naruszenia art. 107 TFUE, ponieważ błędnie uznaje, że chodzi o „rynek”, na którym organy portowe oferują swoje usługi.
- Zasadnicza działalność organów portowych, mianowicie udzielanie dostępu do portu oraz umożliwianie korzystania z nadbrzeża w oparciu o system zezwoleń stanowi działalność niemającą ze swojej natury charakteru gospodarczego. W każdym razie naruszając art. 296 TFUE Komisja nie uzasadniła w dostatecznym stopniu wniosku przeciwnego, do którego doszła.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 TFUE, ponieważ Komisja błędnie zakwalifikowała przyjęty środek jako selektywny.

Poddanie organów portowych reżimowi podatku dochodowego od osób prawnych nie stanowi odejścia od systemu referencyjnego, ponieważ podatek dochodowy od osób prawnych sam w sobie stanowi system referencyjny. Poddanie organów portowych reżimowi podatku dochodowego od osób prawnych można wyjaśnić poprzez fakt, iż zarząd portem jako zasobem należącym do domeny publicznej stanowi zasadnie publiczne, które nie podlega opodatkowaniu podatkiem od dochodów spółek. Organy portowe świadczą wciąż jeszcze usługę publiczną co do istoty nienastawioną na zysk, zgodnie z warunkami określonymi przez ustawodawcę i pod nadzorem administracyjnym.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 107 TFUE, ponieważ odejście od systemu referencyjnego w każdym wypadku jest uzasadnione.

Nawet jeśli podatek od dochodów spółek należałoby postrzegać jako belgijskie uregulowanie mające charakter referencyjny (co nie byłoby prawidłowe) niepoddanie temu uregulowaniu organów portowych jest uzasadnione. Wynika to z całościowej spójności systemu podatkowego oraz z faktu, że skarżące nie znajdują się w sytuacji faktycznej i prawnej porównywalnej z sytuacją przedsiębiorstw objętych podatkiem od dochodów spółek. Ponadto poddanie ich reżimowi podatku od dochodów spółek niosłoby ze sobą niekorzystne dla nich skutki.

4. Zarzut czwarty, podnoszony posiłkowo, dotyczący żądania zarządzenia okresu przejściowego do momentu zakończenia przez Komisję analizy uregulowań podatkowych obowiązujących w stosunku do różnych portów UE, a w każdym razie na okres co najmniej pełnego roku.
 - W postępowaniu przeciwko Niderlandom Komisja udzieliła ustawodawcy niderlandzkiemu okresu pełnego roku na dostosowanie ustawodawstwa, a odnośnym portom również okresu roku na przygotowanie się do nowej sytuacji. Brak uzasadnienia dla sytuacji, w której skarżące miałyby dysponować krótszym okresem czasu na potrzeby przygotowania się do nowej sytuacji.
 - Zabronienie danego środka w jednym państwie członkowskim, podczas gdy porty w innych państwach członkowskich mogą wciąż z niego korzystać nie sprzyja „level playing field” pomiędzy portami (nie organami portowymi). Przeciwnie, zamiast eliminować nierówne traktowanie, zostaje właśnie ustanowione nierówne traktowanie pomiędzy portami znajdującymi się w różnych państwach członkowskich.

Skarga wniesiona w dniu 11 października 2017 – Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-699/17)

(2017/C 412/54)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2017/1442 z dnia 31 lipca 2017 r. ustanawiającej konkluzje dotyczące najlepszych dostępnych technik (BAT) w odniesieniu do dużych obiektów energetycznego spalania zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE, notyfikowanej jako dokument nr C(2017) 5225;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 16 ust. 4 i 5 TUE w związku z art. 3 ust. 2 i 3 Protokołu Nr 36 w sprawie postanowień przejściowych, załączonego do TUE i TFUE, poprzez przyjęcie zaskarżonej decyzji przy zastosowaniu niewłaściwego sposobu liczenia większości kwalifikowanej.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 3 pkt 10 i 13 w związku z załącznikiem III dyrektywy 2010/75/UE i decyzji wykonawczej 2012/119/UE poprzez ustalenie poziomów BAT-AELs na podstawie błędnych i niereprezentatywnych danych.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności (art. 5 ust. 4 TUE) w związku z art. 191 ust. 2 TFUE poprzez ustalenie zbyt wysokich poziomów BAT-AELs, które nie są odpowiednie i współmierne dla osiągnięcia zamierzonych korzyści i celów, jak również w związku z brakiem sporządzenia oceny skutków zaskarżonej decyzji.